

PĚKNÁ VYHLÍDKA

4/2013

MĚSÍČNÍK SBORU ADVENTISTŮ 7. DNE V SOKOLOVĚ, KRASLICKÉ 494

10 dní v Bangladéši

TIP NA KNÍŽKU

Kohouti kokrhají všude stejně

vděčné a šťastné, že mohou chodit do školy. Za své dárce děkují Bohu a snaží se dosahovat co nejlepších školních výsledků, aby i ony mohly být jednou pomocí a přínosem

Před několika lety se náš sbor připojil k adopci několika bangladéšských dětí. Jedná se o adopci na dálku, což znamená, že posíláme dětem měsíčně peníze, aby se mohly vzdělávat. Letos jsem se rozhodla námi adoptované děti navštívit a vidět na vlastní oči, jak žijí a jak za naše peníze studují. Přivezla jsem si opravdu jen pozitivní dojmy. Celý projekt má na starosti adventistická humanitární organizace Adra, která se pečlivě stará o peníze všech dárců. Každý, kdo přispívá, může být naprosto klidný. Peníze posílané dětem opravdu putují dětem. Ty jsou velmi

pro jejich chudou a přelidněnou zemi. Celý pobyt jsem pociťovala vděčnost za obětavé lidi, kteří se s láskou a zapálením starají o úsměvy bangladéšských dětí. Děti jsou zařazené do tří kategorií. Do první kategorie patří děti, které chodí do vesnické školy a po skončení vyučování jdou domů ke své rodině. Tyto děti potřebují měsíčně 450 korun. Za tyto peníze dostávají vzdělání, školní uniformu a jedenkrát denně jídlo. Často je to jediné jídlo, které za celý den mají. Sokolovský sbor takto podporuje jedno dítě, je jím dívka Lota Pahan.

(Pokračování na straně 2)

Jan Bárta, ředitel české pobočky adventistické humanitární organizace ADRA, zaznamenává příběhy a kresby ze svých služebních cest. Z nich vznikla nedávno krásná knížka *Kohouti kokrhají všude stejně*, kterou vydalo nakladatelství Advent-Orion Praha. Jeden z příběhů je také z Bangladéše z Pančbibi, kde ADRA financuje internátní školu. Knihu je možné si půjčit nebo koupit v naší modlitebně na Senvertu.

Hana Kábrtová

10 dní v Bangladéši

(Pokračování ze strany 1)

Lota (na snímku uprostřed) chodí do vesnické školy v Beldanze společně se svým mladším bráškou. Žije s rodiči ve velmi chudém hliněném domku. Školu jsme s naší výpravou navštívili a já byla dojatá tím, že ačkoli Lota nikdy neviděla, jak vypadají její dárci, směle přistoupila k autu, ze kterého jsem vystupovala, a něžně mě objala. Hned jsem ji podle fotek poznala. Od první chvíle jsme byly kamarádky. Předala jsem jí všechny dárky, které jsem pro ni měla. Během krátké chvíle zdobily její dlouhé černé vlasy sponky, které našla v jednom z balíčků od jedné dárkyně našeho sboru. Šla jsem se podívat k ní domů, seznámila jsem se s jejími rodiči, viděla, kde bydlí. Lota byla velmi šťastná. Poskakovaly jsme spolu a točily se radostí. Se svými spolužáky nám pak zazpívala několik písní. Bylo těžké odtamtud odjíždět.

Hřál mě však pocit, že Lota může díky nám chodit do školy.

Ve druhé kategorii jsou děti, které navštěvují adventistickou internátní školu. Těmto dětem posílají jejich dárci 550 korun měsíčně. Za tyto peníze děti studují, dostávají třikrát denně jídlo, školní uniformu a přímo v areálu školy bydlí. Tyto děti mají svoji rodinu, kterou navštěvují. Některé několikrát za rok, některé jednou za rok a je hodně těch, kteří ale domů nejezdí vůbec. Rodiče na ně posílají podle možností peníze. Jedná se ale o zanedbatelnou částku, tak kolem sto koruny za rok. Náš sbor takto podporoval dosud dvě děti, Rupu Sutrodhor a Komola Kujura.

Během mé návštěvy se ukázalo, že Rupa se 1. února tohoto roku vdala a že její manžel si už nepřeje, aby školu dál navštěvovala. Její manžel si ji vyhlédl během prázdnin, které Rupa trávila doma. Jedná se o jednadvacetiletého mladíka, který šel podle místních zvyků požádat Rupu rodiče o její ruku. V Bangladéši je zvykem, že rodiče určují, koho si jejich děti vezmou. Stávají se tak za výběr partnera spoluzodpovědní. Rodiče usoudili, že mladík je výhodná partie, a proto ke svatbě

svolili. Setkala jsem se s Rupou v jedné internátní škole, kam ji učitelé přivezli, a já mohla Rupě dát nejen dárky, ale na památku i fotku lidí sokolovského sboru, který ji léta podporoval ve studiu. Popřála jsem jí do života hodně štěstí a rozloučili jsme se.

Součástí každé takové internátní školy je i sirotčinec. Sirotci normálně navštěvují školní výuku s ostatními dětmi, pouze samostatně bydlí. O všechny (asi padesát dětí) se stará jedna maminka. Žádný jiný personál v sirotčinci není. Pokud je dítě studující internátní školu sirotek, posílají dárci měsíčně 650 korun. To je třetí kategorie dětí.

Náš sbor takto podporuje dívku Luxmi Rema (na snímku). Chodí do stejné školy jako Komol. Společně také za mnou přijeli do hlavního města, do

(Pokračování na straně 3)

10 dní v Bangladéši

(Pokračování ze strany 2)

Dháky. Původně byla v plánu návštěva jejich školy v Monosapaře, ale v Bangladéši byly tou dobou nepokoje, demonstrace a stávky, které této návštěvě zabránily. Nechtěli jsme příliš riskovat a snažší a bezpečnější bylo, aby děti autobusem za mnou přijely. Cesta jim trvala více jak sedm hodin, ale myslím, že nikdy nezapomenou na dva společně prožité dny. Dětem jsem také předala dárečky a společně jsme hráli karty a pexeso. Docela jsem se zasmála, když jsme nevěděli, jak přeložit „kule“ nebo „žaludy“, které neznají. Šli jsme do zoologické zahrady, která je chudá a bídná stejně jako celá země, ale i tak v ní bylo mnoho zvířat – žirafy, lev, tygr, medvěd, hroši, zebry, opice a další. Udělali jsme si výlet říčkou do centra města, abychom nakoupili nějaké věci podle jejich přání. Komol si přál boty a tašku do školy, Luxmi si na místě také vybrala dvoje botičky. Také měly děti po celou dobu výletu bohatší jídelníček, než mají ve škole. Ve škole se obvykle jí třikrát denně rýže s dahlím, což je řídká hrachová nebo čočková kaše. Jednou týdně mají vaříčko. Je zajímavé, že Bangladéšani jedí rukama.

Denní režim internátní školy je na naše poměry opravdu přísný. Děti vstávají v pět hodin. Od půl šesté mají bohoslužbu, pak snídani a vyučování.

Odpoledne musí každé dítě povinně pracovat. Všichni vědí, co je jejich práce. Někdo pomáhá v kuchyni, někdo pracuje na poli, někdo u krav (některé školy mají díky projektu Adry Škole krávy, dětem mléko! krávy), nejmenší děti sbírají listy, uklízejí areál školy apod. Součástí školy je také studovna, kam se chodí děti učit, připravovat na výuku či psát domácí úkoly. Jako učitelku mě překvapila úžasná kázeň dětí. Více informací o projektu je na

webových stránkách Adry www.adra.cz Je možné si na stránkách přímo vybrat "své" dítě, které čeká na svého dárce. Je tam umístěn jejich seznam s fotkami. Peníze vynaložené na pomoc těmto dětem nejsou vyhozené peníze, ale naopak úžasné zhodnocené. Moje návštěva vesnicích i internátních škol v Bangladéši mi přinesla poznání, že pomoc Adry je smysluplná a naprosto čistá. Nebojme se investovat do vzdělání bangladéských dětí, které průměrně za našich měsíčních 500 korun nemusí být negramotné jako většina národa, mohou dostat oblečení, mohou se najíst, nemusí od malička tvrdě pracovat a mohou alespoň trochu prožívat bezstarostné dětství. A co víc? Mohou poznat laskavého Boha, který je miluje. Více fotek a videí z cesty je na sokolov.casd.cz. Kontakt pro zájemce o podporu tohoto projektu je **Šárka Hejnáková, elektronická pošta banglaid@adra.cz, sarka.hejnakova@adra.cz telefon 257 090 643 nebo mobil 733 169 637.**

Hana Kábrtová

Vyprávění v Šabině

Ve středu 10. dubna od 20 hodin zveme všechny zájemce do Staré hospody v Šabině na vyprávění z cestování po Bangladéši a o práci humanitární organizace ADRA v této zemi. Součástí budou také fotografie a krátká videa.

Místo Rupy máme kluka Joye

Náš sbor se rozhodl adoptovat na dálku nové bangladéšské dítě. Rupa se nám vdala a přestala studovat, proto sbor začne podporovat nové dítě, a to chlapce v internátní škole Monosapaře, kam chodí také Luxmi i Komol. Jmenuje se Bom Joy Benedict. Je mu 12 let, nejradši má angličtinu a chtěl by se stát lékařem. Mezi jeho koníčky patří hudba a badminton. Má čtyři sourozence, tři starší bratry

Bom Joy Benedict

Rodina žije v domku z bambusu a živí ji pouze otcův nízký příjem - přibližně 300 Kč měsíčně. Pro toho, kdo bude chtít děti v Bangladéši jednou také navštívit, to bude jedno-duší, protože všechny tři najde ve stejné internátní škole. Školy jsou totiž od sebe vzdálené často mnoho hodin cesty a je těžké všechny projet, když jsou sponzorované děti různé rozmístěné.

Poděkování dárcům

Děkuji všem, kteří se podílejí na sponzorování našich adoptovaných dětí v Bangladéši. Díky vám mohou děti chodit do školy, dostanou najíst a mají i oblečení. Všechno jsem viděla na vlastní oči a mohu potvrdit, že vaše peníze přicházejí v pořádku na určená místa. Ti, co by se chtěli k nám přidat, mohou kdykoli a jakýmkoli způsobem. Jedním z nich je, že si sami vyberou na stránkách www.banglakids.cz dítě, které budou finančně podporovat. Jiným zase, že se přidají k dárcům sokolovského sboru při podpoře čtyř stávajících dětí jakoukoli částkou kdykoli během celého roku. Pokud naspoříme více peněz, než potřebujeme, můžeme zaslat dětem finanční dárkové balíčky, za které koordinátoři jednotlivých oblastí v Bangladéši nakoupí rodinám například kozy, slepice, kuřata, oblečení, jídlo, osobní potřeby apod. Záleží jen na našem výběru. Dalším způsobem je pravidelná měsíční splátka - například 200 korun nebo i méně, což může znamenat, že pokud bude takových dárců více, že můžeme jako sbor přibrat další dítě. Výhodou společného sponzorování je právě to, že si dárcé může určit částku, kterou bude pravidelně přispívat na děti v Bangladéši. Ve sboru má výběr peněz adoptovaným dětem na dálku na starosti Helena Vosátková. Děkuji všem, kteří svými penězi i věcnými

Rema Luxmi s dárky od sokolovských dětí

dárky pomohli rozveselit naše čtyři adoptované bangladéšské děti. Dárčky jsem předala a způsobila jimi mnoho radosti. Zvláštní radost měly děti z naší společné fotky, protože nikdy neviděly tolik různě vypadajících lidí, zejména byly překvapeny naší odlišnou barvou vlasů. Za peníze, které jsem od několika dárců dostala, jsem nakoupila další potřebné věci jednak u nás, ale také přímo na místě. Jednalo se o mýdla, šampony, školní potřeby, oblečení, tašku do školy... Také jsem přispěla na cestu dvou dětí z jejich školy do hlavního města Dháky, kde jsme se mohli potkat. Děkuji všem.

Hana Kábrtová

Představujeme Markétku Procházkovou

Dvanáctiletá sečtělá Markétka Procházková navštěvuje sokolovský sbor adventistů již od narození se svými rodiči Milenou a

Petrem přezdívaným Chajda a dvěma mladšími bratry devítiletým Tomáškem a šestiletým Lukáškem. Markétka chodí do 6. třídy ZŠ na Březové u Sokolova, kde ji nejvíce baví němčina, výtvarná a hudební výchova a matematika. V Lidové škole umění se navíc věnuje zpěvu a zobcové flétně. Ve volném čase velice ráda čte, a to hlavně dobrodružné knihy jako například Letopisy Narnie nebo příběhy čaroděje Harryho Pottera. Sokolovský sbor vnímá jako příležitost k setkávání

s kamarády a kamarádkami, rozumí si tu s Agátkou Dugovou a Zuzkou Chalupovou. Doma se nejvíce přátelí se spolužačkou Janou Hrbáčkovou. Ve sboru ji také dokáže zaujmout poutavé kázání od strýčka Bohouše Zámečnicka. Markétka je věřící, modlí se a z biblických postav nejvíce obdivuje královnu Ester. Svoji budoucnost vidí v profesionálním zpěvu a jejím největším přáním je, být jednou v nebi se všemi, které má ráda.

Ivana Chalupová

Bohoslužba v sirotčinci

Sedím mezi padesáti dětmi, které jsou opuštěné, rodiče jim zemřeli, jsou chudé, mají jen pár starých hadříků a jednu společnou maminku, která se o všechny stará. Už nikdo jiný tam není. Zdaleka nemůže jedna maminka stačit na všechno, co děti potřebují. Děti jsou ale ukázněné a pomáhají, jak dovedou. Samy si perou, samy si po sobě uklízejí, myjí nádobí. Starší pomáhají menším. Přesto v jejich očích není smutek, zoufalství, stesk. Jsou šťastné a celý den se radují. Právě začíná jejich večerní bohoslužba. Vystoupí asi desetiletá dívka a přečte text z Bible z Jano-

va evangelia. Čte o chlapci, který šel na setkání s Ježíšem a vzal si s sebou svačinu - pět chlebů a dvě ryby. Na setkání nepřišel sám, ale Bible říká, že je tam pět tisíc mužů. Připočteme ještě ženy a děti! Večer mají všichni hlad a Ježíš použije jídlo chlapce, který ho dá k dispozici. Co je to ale pro všechny? Pět chlebů a dvě ryby.... Ježíš se ale pomodlí a Bůh jídlo rozmnoží a dostanou

všichni najíst a ještě spousta zbude. Dívka ostatním vysvětluje, že Bůh si použil malého chlapce, aby dal najíst tisícům lidí. "Jsme malí, ale nejsme zbyteční. Bůh nás může použít. Máme druhým co dát," usmívá se holčička v sepraných ušmudlaných a možná jediných šatíčkách. Pak se všichni modlí. Mají zavřené oči, nikdo ani nedutá a děkují Bohu za vše, co mají. Jsou vděčné. Mnohé z nich se do sirotčince dostaly tak, že byly nalezeny, jak se samy potulují ulicemi a hledají něco k jídlu. Mají kde bydlet a našly dokonce někoho, kdo jim platí docházku do školy. Naučí se číst a psát, co neumí ani většina dospělých. Bůh je našel a ony to vědí. Jejich vděčnost je obrovská. Chtějí být vzdělané a pomáhat druhým.

Hana Kábrtová

Bauerovi oslavili 60 let společného života

Poslední únorový den tohoto roku oslavili diamantovou svatbu manželé a mnohaletí členové sokolovského sboru církve adventistů Růžena a Jiří Bauerovi. Uspořádali malou rodinnou oslavu v pečovatelském domě v Dolním Rychnově, kde Růženka z důvodu vážné nemoci od 14.4. 2008 bydlí. Jiří ji pravidelně dvakrát týdně navštěvuje. Společně si čtou, zpívají, modlí se a povídají. Vychovali čtyři děti, Petra, Magdalénu, Růženu a Jirku. Mají 6 vnoučat - Michalku od Petra, Miloše, Martinku a Marcelku od Magdy, Kristýnku a Adelinku od Jirky a také 3 pravnoučata, z toho jedno na cestě. Jiří a Růžena se seznámili na podzim roku 1947 v rodné vesnici Jiřího v Bezně u Mladé Boleslavi. Růženka bydlela v sousední menší vesnici v Nemyslovicích, kam nejezdil ani autobus. Musela chodit domů z Bezna pěšky. Tyto dvě vesnice odděloval jen les a údolí. Jirka stál v den svatého Václava s kamarádem u školy a povídali si o muzice. Vtom přijel z Mladé Boleslavi autobus a vystoupily z něj dvě krásné rozesmáté dívky. Kamarád jen řekl: "Hele, dívej!" A Jiří se díval a celou noc ani nespál.

Obě dívky - blondatá Věra Kalvachová i tmavovláská Růženka Bošinová, jak se od kamaráda dozvěděl, se učily šít ve Velikých Všelísích u paní mistrové Slánské. Hned druhý den jel stejným autobusem do školy do Mladé Boleslavi, kde studoval na gymnáziu. Když vystoupili, dal se s dívkami do družného hovoru. Jiřímu se ale líbily obě a nevěděl, kterou

si má vybrat. Rozhodl se je vyzkoušet. Přál si, aby jeho budoucí žena měla vztah ke knihám, a tak jim oběma půjčil knihy. Obě totiž říkaly, že rády čtou. Asi za měsíc se jich zeptal, jak se jim kniha líbila.

Obě se shodly, že moc. Zeptal se tedy nejdříve Věry na obsah knihy a z jejích odpovědí poznal, že ji ani neotevřela. Zato Růženka nadšeně vyprávěla! Bylo rozhodnuto. Začali se více vídat, jezdili spolu do školy, chodili do kina, zatancovat si, vodili se za ruce a vždycky si měli co vyprávět. 22.ledna 1948 poprvé vyznal Růžence Jiří lásku. Ten den se jim stál památným.

Růženka měla jen pět tříd obecné školy, neměla příležitost studovat a byla lačná po vzdělání. Chtěla vědět, co se Jirka učí, a on jí vyprávěl, vodil

na výstavy, do opery a také třeba i učil anglicky. Vždycky byla pečlivě připravená a Jiřímu dělalo radost vzdělávat někoho, kdo měl takovou touhu po vědění. "Vzpomínám si, jak jsme byli na Rusalce v Mladé Boleslavi a pak šli pěšky domů. Bylo to 17 kilometrů. Celou cestu se Růženka hrozně bála a já byl její oporou," směje se Jiří.

Po maturitě zvažoval Jiří možnost vydat se na dráhu profesionálního hudebníka. Poté, co mu jeho učitel houslí tuto možnost rozmluvil, rozhodl se z popudu místního faráře Františka Doubka pro studia Husovy československé evangelické bohoslovecké fakulty. "Když jsem řekl svůj záměr studovat na faráře Růžence, otočila se a odešla. Doběhl jsem ji a vysvětlil, že ne toho katolického, ale

Diamantoví manželé Bauerovi

Bauerovi oslavili...

(Pokračování ze strany 6)

husitského, který se může oženit. Radostně se do mě zavěsila." Růženka si našla práci v Praze - nejdříve v dámském krejčovském salónu na Žižkově a pak ve firmě Panar, kde šila košile. A společně užívali bohatý pražský život.

Jiří studoval a Růženka vydělávala peníze. Chodili za kulturou, navštěvovali nejružnější výstavy, muzea, kostely, vyslechli mnoho poučných přednášek. "Pamatuji si, jak jsme jednou byli ve Smetanově síni, kde na Pražském jaru vystupoval světově proslulý houslista David Oistrach v Čajkovského houslovém koncertě za doprovodu České filharmonie," vzpomíná na nejkrásnější společná léta Jiří. O prázdninách jezdili na kole po své české vlasti.

První těžká zkouška přišla, když se museli na tři měsíce rozloučit. Růženka si odjela udělat kurz účetnictví na Moravu a jezdila domů jen jednou za měsíc. "Ucházel se tam o ní nějaký vedoucí soudruh, ale ona mu řekla, že má chlapce," s radostí vzpomíná Jirka. Ještě horší bylo, když Jiřímu skončila studia. Byl vysvěcen na kněze a čekala ho vojna, nejdříve v Žižkovských kasárnách v Praze - Karlíně. Čtěli se hned vzít, ale spirituál, který se staral o duchovní úroveň bohoslovců, doporučil, že mají počkat až po vojně. "To byla chyba," myslí Jiří. "Než jsem odjel, tak jsme se tak vroucně loučili, že Růženka otěhotněla." Bylo pak velmi těžké, aby se dostal domů a mohli mít svatbu. Navíc byl převelen k "Černým baronům", přidával zedníkům v Mladé u Lysé nad La-

bem, po úraze pak dělal závozníka. Díky Bohu se podařilo, že jednou dostal na celý víkend opuštěk a 28.2. 1953 se tak v Praze mohli vzít. Nejdříve na Národním výboru v Holešovicích a pak ve sboru církve Československé husitské. Oddával je profesor praktické teologie na Husově teologické fakultě Otto Rutrle.

Růženka se nastěhovala nejdříve k Jiřího praradě do Holešovic a poté k babičce do Nuslí. V srpnu 1953 se narodil syn Petr, s jehož výchovou babička velmi pomáhala. Po návratu Jirky z vojny ode-

šli s manželkou bydlet do Žlutic, kam byl Jiří delegován plzeňskou diecí. Tam se narodila v roce 1955 dcera Magda, a to přímo doma. Teprve chvíli po porodu dorazila zdravotní sestra, otočila ten malý fialový uzlíček, poplácala ho a Magdalenka se rozplakala. V tu chvíli bylo vše v pořádku.

"Byl jsem první, kdo Magdalenku vítal na svět," usmívá se Jiří. Další dcera se narodila o dva roky později v Mariánských Lázních, kde byla Růženka před porodem radši u známých, aby to na ni

zase nepřišlo tak náhle doma, když byla sama. V roce 1964 přibyl do rodiny ještě syn Jiří. Ten už se ale narodil v Sokolově, kam se tento rok přestěhovali.

A jaký má Jiří recept na dlouholetý fungující vztah? "Vydrželi jsme spolu hlavně z Boží milosti, věřím, že Bůh nás dal dohromady. Za těch 60 let bylo mnoho bouřek a zkoušek," říká Jiří. "Láska je pro mě bytost, která žije tím, že roste. Je třeba lásku rozvíjet ve stejných fázích, jako má lidský život. Myslím, že jen díky tomu, že jsme žádnou fázi nepřeskočili, jsme mohli dovršit společných 60 let." Gratulujeme manželům Bauerovým k jejich diamantové svatbě i k 84. narozeninám, které oba nyní oslavili.

FILMOVÝ KLUB:

Než si pro nás přijde

Ve čtvrtek 25. 4. od 19 hodin ve Staré hospodě v Šabíně pokračujeme další besedou tentokrát k filmu režiséra Roba Reineru „**Než si pro nás přijde**“. Příběh o přátelství a hledání smyslu života dvou zcela rozdílných mužů. **Jste srdečně zváni!**

Studujeme knihy malých proroků

Velikonoční divadelní představení loutkového divadla Bubec z Prahy O Jonášovi v našem sboru předznamenal nové čtvrtletí sobotní biblické školy, ve kterém budeme společně rozjímat texty z 12 biblických knih tak zvaných malých proroků a jejich souvislosti v historii i naší současnosti. Veřejnou diskusí nad těmito texty začíná u nás každá sobotní bohoslužba od 9.30 hodin, doprovodný pořad Bible pro dnešek s biblistou Jiřím Benešem, docentem Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze je na www.HopeTV.cz vždy od pondělí v archivu a denně od 19.30 hodin ve vysílání. Pomocná příručka s názvem „Dotazujte se Hospodina“ je k dostání v modlitebně nebo na sobotniskola.casd.cz.

AKCE V DUBNU

PÁTEK 5.4. - NEDĚLE 7.4. víkend se-sdružením Pohlazení na Stříbrné

SOBOTA 6.4. 9:30 Sobotní biblická škola: *Duchovní cizoložství*, 11:00 kázání: J. Novák, modlitebna na Šenvertu, Kraslické ulici 494/14

PONDĚLÍ 8.4. 18:00 Srozumitelný úvod do Bible: *Ježíšova podobenství o víně, vinicích a vinařích*, vede Tomáš Kábrt, Klub Šnek v bývalém kině v Kraslicích

ÚTERÝ 9.4. 18:00 Srozum. úvod do Bible: *Co je člověk?* vede Tomáš Kábrt, Městská knihovna Loket

ÚTERÝ 9.4. 18:00 Srozum. úvod do Bible: *Hledání*, vede Bohuslav Zámečník, Dům kultury Habartov

STŘEDA 10.4. 20:00 Cestopisné povídání o Bangladéši s promítáním, Stará hospoda, Šabina

PÁTEK 12.4. 15:30 Odpoledne pro děti: Pohlazení modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 13.4. 9:30 Sobotní biblická škola: *Láska a soud*, 11:00 kázání: B. Zámečník, 13:00 Odpolední program: Kábrtovi, modlitebna Kraslická 494

ÚTERÝ 16.4. 18:00 Srozum. úvod do Bible: *Hledání*, vede Bohuslav Zámečník, Dům kultury Habartov

ČTVRTEK 18.4. 17:00 Srozum. úvod do Bible, *Desatero II - svatost v sedmidenním rytmu života*, vede Tomáš Kábrt, Městská knihovna Chodov

PÁTEK 19.4. 15:30 Pathfinder s Chajdou, modlitebna

SOBOTA 20.4. 9:30 Sobotní škola: *Svatý a spravedlivý Bůh*, 11:00 kázání: P. Hološ, 13:00 odpolední program: Novákoví, modlitebna Kraslická 494/14

PONDĚLÍ 22.4. 18:00 Srozumitelný úvod do Bible, *Ježíšova podobenství o pastvě a pastýřích*, vede Tomáš Kábrt, Klub Šnek v bývalém kině v Kraslicích

ÚTERÝ 23.4. 18:00 Srozumitelný úvod do Bible, *Kostlivci na náměstí - příběh Rispy, která pohnula srdcem národa*, vede Tomáš Kábrt, M. knihovna Loket

ÚTERÝ 23.4. 18:00 Srozum. úvod do Bible: *Hledání*, vede Bohuslav Zámečník, Dům kultury Habartov

CTVRTEK 28.4. 19:00 Film. klub v Šabíně - beseda o filmu „*Než si pro nás přijde*“, Stará hospoda 77

PÁTEK 26.4. 15:30 Odpoledne pro děti: Pohlazení, modlitebna Kraslická 494/14

SOBOTA 27.4. 9:30 Sobotní škola: *Pán všech národů*, 11:00 kázání: F. Byrtus, 13:00 odpolední program vedou Ivana Chalupová a Lubomír Král, modlitebna Kraslická 494/14

ÚTERÝ 30.4. 18:00 Srozum. úvod do Bible: *Hledání*, vede Bohuslav Zámečník, Dům kultury Habartov

Více informací naleznete na webových stránkách //sokolov.casd.cz

Redakce: Ivana Chalupová, e-mail cest_le_bon@volny.cz